

İki Kardeş

Sazlıklar arasında, ormanın kalbinde, cesur bir kadın ve iki çocuğu yaşardı. Büyük olan bir serseriydi, kavgacıydı. Kardeşi ise tam tersi. Annenin tüm inceliğine ve nezaketine rağmen, zeki de olan en büyüğü, küçüğe hiç benzemiyordu. Onda sevginin büyüğü işe yaramıyor gibiydi. Anne artık ne yapacağını bilemiyordu! Zamanla oğlunun böyle olmaya mahkûm olduğunu kabul etti: kötü niyetli, kavgacı, her zaman haklı çıkmak isteyen, eleştirel ve sonsuz tatminsiz! Kardeşi nazik ve doğal olarak cömertti. Onun bu özellikleri anneye içinde yaşama gücü bulmasına yardım ediyordu. Büyümesini ve gelişmesini izleyerek, Anne kendini yeniden hayata gülümserken buldu. Anne, iki çocuğunun bir gün, bir sabah ekmek almaya giden babalarını tekrar göreceğini umdu. Ama o hiç dönmedi, boşuna bekletiler. Günler, yıllar geçti ve yaşlı kadın öldü. Kardeşler daha sonra kendi yollarına gitmek zorunda kaldılar. Ağabey cüzdanını aldı ve kararlılıkla arkasına bakmadan, tek kelime etmeden ve hatta vedalaşmadan yola koyuldu. Küçük, ağabeyinin bu şekilde ayrıldığını görünce çok üzüldü. Küçük mezarlıkta yatmakta olan anneleri için birlikte son bir dua etmeyi ve sonra kardeşini öperek en iyi dilekleriyle uğurlamayı isterdi. İki kardeş tamamen farklı yollara gittiler. Ve yıllar geçti. Küçük bir köyde yaklaşık yirmi yıldır yerleşmiş olan küçük kardeş, hem mesleki nitelikleri, hem de manevi erdemleri ile ünlü bir kuyumcu oldu. Bütün köy onu cömertliğiyle, vericiliğiyle dolu tavrını takdir etti. Her zaman neşeli, güler yüzlü ve sakindi ve yavaş yavaş Bilge statüsünü kazandı. İnsanlar onun gerçek ve sadelikle dolu sözlerini dinlemeye geldi. Köyden köye ünü dünyayı dolaştı. İnsanlar ona danışmak için uzaklardan geldiler. Herkesi içtenlikle dinleyerek, krallara layık bir saygı göstererek, herkesin yüreğine dokunan öğütler verdi. Kardeşini bir gün bile unutmadi. Tatlı düşünceleriyle, sevgi rüzgârının taşıdığı ışığı, dağların ötesine, yılların ötesine uçuran sevgi dalgaları ve iyi dilekler gönderdi. Dünyanın diğer tarafında, ağabeyi ortalığı kasıp kavurmaya devam etti. Boşuna kavga çıkarıyordu. Öfke ona tamamen hâkim olmuştu, zamanı çoğunlukla hapisanelerde geçiyordu. Bir gün hücrelerinde, en inatçı olanın bile kalbini yumuşatıp harikalar yaratan çok büyük bir bilge olduğunu duydu. Zindanının dışında onunla tanışmak istedi. İçinden bir ses ona bunu yapmasını söylüyordu. Sirtında çantası, ayakları yürümekten kanlar içinde, bir sabah daha henüz uykuda olan, altın bir köyün eteklerine geldi. Sabah erkenden, meydanın ortasında, çeşmenin yakınlarında kardeşi orada duruyordu. Ağabey neredeyse bayılmak üzere olduğunu düşündü. Kör edici bir ışık onu kapladı. Sanki bir rüyada gibiydi, sanki tüm olumsuz özelliklerinin yok olduğunu, farklılaştığını hissetti. Hastalıklarından kurtulmuş muydu? İyileşiyor muydu? Önünde kardeşi duruyordu. Nihayet bir araya gelmelerini ve geçmişini geçmişte bırakmalarını sağlayan bu sevgi, şefkat ve saygı yağmuruydu. Tek bir söz bile gereksizdi. Söylenmesi gereken her şey kalplerinin sessizliğinde ifade edilmişti.

Yeniden bir araya gelen bu iki kardeşi ömür boyu mühürleyen bu buluşma ne büyük bir mucizedir!